

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 78: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Styrkelse af samarbejdet mellem retterne og pressen).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 5/11 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Det lovforslag, vi har til behandling her, har haft en længere forhistorie, hvor udgangspunktet var nedsættelsen af et sagkyndigt udvalg. Og siden udvalgsbetænkningen kom – og udvalgsbetænkningen om samarbejdet mellem retterne og massemediernes kom vel for mere end halvandet år siden – har debatten om betænkningens indhold og forslag gået livligt.

I Socialdemokratiet er vi grundlæggende enige i det, som er både betænkningens og lovforslagets hovedintention, nemlig at grundlovens princip om offentlighed i retsplejen også skal sikres i praksis, og her spiller massemediernes en væsentlig rolle.

Derfor kan vi også støtte de forslag om en udvidelse af mediernes arbejdsvilkår, som ligger i lovforslaget. Det gælder bl.a. adgangen til retslistor og til forud for domsforhandlingen at kunne læse anklageskriftet og retsmødebegæringen. Sådanne foranstaltninger vil styrke pressens muligheder for at give en korrekt og dækkende omtale af retssagen.

Brede kredse i befolkningen har den opfattelse, at retterne unødigt ofte anvender navneforbud og dørlukning. Og jeg skal ikke her tage stilling til, om denne opfattelse er rigtig eller forkert, men vi finder, at forslaget om at give pressens repræsentanter ret til at udtale sig og til at have kære adgang ved dørlukning og ved nedlæggelse af navneforbud er rigtig, fordi det vil give retten, dommeren, anledning til yderligere overvejelser og formentlig også vil give mere fyldestgørende begrundelser.

Vel vidende, at en række af pressens repræsentanter ikke er enige med os, vil jeg udtrykke Socialdemokratiets tilfredshed med, at lovforslaget ikke har medtaget alle betænkningens forslag. Det gælder først og fremmest forslaget om at tillade brugen af referatbåndoptagere i salen. Fra dommerside har man sagt nej til for-

slaget, så længe domstolene ikke selv båndoptager retsmøderne, men selv om denne betingelse ville blive opfyldt, vil vi på vores side være yderst betænkelige.

Vi er enige med udvalget, når det skriver: Det er blevet mere udbredt, at vidner udtrykker frygt for at udtale sig for åbne døre, og frygten for, hvad udenforståendes båndoptagelser senere kan bruges til, vil ikke gøre det lettere at få vidner til at udtale sig.

Så vidt betænkningen og udvalget. Men når udvalget så på trods af dette udsagn alligevel foreslår, at journalister skal have lov til at anvende referatbåndoptagere, finder vi, at hensynet til pressen er kommet til at overskygge hensynet til vidnerne og til en ordentlig og fyldestgørende retssag.

Også pressens adgang til retsbøgerne, medens sagen står på, har udvalget gode argumenter imod, navnlig om risikoen for misbrug og dermed svækkelse af vidnebeviset, men alligevel ender udvalget med at foreslå, at pressen bør have adgang til retsbøgerne under sagen, og også her er vi enige i udvalgets betæneligheder og uenige i dens konklusion.

Vi skal sikre pressens muligheder for at bidrage til offentlighed i retsplejen, men vi skal ikke give den mulighed for at agere som en fjerde statsmagt. Og den risiko ville være nærliggende, hvis den løbende under retssagen fik adgang til retsbøgerne. Når der derimod er faldet dom i sagen, finder vi det rigtigt, at pressen kan få adgang til retsbogen.

Mine sidste bemærkninger skal gå på spørgsmålet om at optage billeder fra retssalen og retsbygningen, og her er vi godt tilfredse med det nuværende regelsæt, hvor dommeren i konkrete tilfælde kan give tilladelse. Men hensynet til de involverede parter må tilsige, at der ikke bør slækkes på reglerne for fotografering og tv-optagelser i retssalen og retsbygningen. Derfor er vi godt tilfredse med, at forslaget følger udvalgsflertallets indstilling på dette punkt.

Vi kan støtte lovforslaget, og vi vil medvirke til en hurtig behandling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hovedformålet med lovforslaget er, som det er sagt, at give massemediernes bedre mulighed for at formidle, hvad der foregår i de danske retssale.

Der foreslås bl.a. en lovfæstet adgang til mere dokumentoffentlighed, og det punkt ser vi meget positivt på. Og vi ser selvsagt i det hele ta-

get meget positivt på en så stor offentlighed som muligt, så længe denne offentlighed tjener sit oprindelige formål, nemlig at give befolkningen mulighed for at følge med i, at det går rigtigt til i retssalene, for så er offentligheden jo en vigtig del af folkeoplysningen.

Problemet er, at dette offentlighedsprincip med mediernes skærpede konkurrence og hang til at betragte også seriøse emner som slet og ret underholdning ikke mere nødvendigvis er garanten for en seriøs kontrol af retsplejen, som det oprindeligt var forudsat. Tværtimod bliver det alt for ofte til en gabestok for de involverede, såvel sigtede som tiltalte og vidner. Der trænges til selvrensagelse i mange medier.

Vi har vel nok alle en fornemmelse af, at der forekommer flere lukkede retsmøder og navneforbud end tidligere. Spørgsmålet er så, om det bare er fornemmelser bibragt af pressen selv, eller om der kan dokumenteres en ændring i retning af mere lukkede døre. Spørgsmålet er også, om dette problem, hvis det altså er et problem, blot kunne afhjælpes ved, at både anklagemyndigheden og dommerne var mere kritiske over for advokaternes anmodning om lukkede døre, referatforbud eller navneforbud. Det er noget, vi godt vil se lidt nærmere på.

Vi er enige i, at hvis der er mere lukkede døre, skal der naturligvis rettes op på det.

Specielt når der er tale om straffesager, ønsker vi kritisk at diskutere retssikkerheden for de personer, som der alene er rejst sigtelse imod. Vi har jo i de senere år set uheldige eksempler på, hvordan pressen, længe inden der var rejst tiltale og sket domfældelse, nærmest selv har dømt de sigtede.

Det er ikke en rimelig pressebehandling, og det er os lovgivere, der er i dialog med den presse – som åbenbart ikke gider være til stede og interessere sig for lovforslaget – må være med til at forhindre, at personer ikke dømmes af medierne, før domstolene har talt.

Lovforslaget cementerer en forskelsbehandling af den såkaldte presse og den store offentlighed, og det er jo et godt spørgsmål, om det er rimeligt. Vi synes ikke, det er rimeligt, at f.eks. Johnny nazist i Greve og hans modbydelige racistiske radio skal have bedre muligheder for at formidle retsstof end den samfundslærer, der vil undervise i retspleje.

Med de nye medier bliver vi efterhånden alle sammen vor egen internetsideredaktør, og derfor er tiden måske løbet fra den forskelsbehandling. Det ønsker vi i hvert fald diskuteret.

Og så er der spørgsmålet om pressens adgang til at udtale sig og til at kære kendelser om lukkede døre:

Ærligt talt, er det virkelig noget, journalisterne selv ønsker, når de først får tænkt sig om? Vil det ikke netop beklikke den fri presse, vil det ikke give en skadelig afhængighed, for ikke at sige, at pressen gør sig selv til gidsler? Og hvad skal det så have af konsekvenser, når journalisten sover i timen eller bliver uenig med sin redaktør om, hvordan man skulle have forholdt sig? Og hvordan er retspraksis? Skal den bygge på de kendelser, hvor der var en journalist til stede, eller på de andre?

Sandheden er jo i øvrigt, at det kun er i de mest spektakulære sager, redaktørerne gider sende nogle journalister; de almindelige sager er der faktisk ikke nogen, der interesserer sig for.

Og til sidst en venlig hilsen til det udvalg, der har forberedt denne lov:

Der står nogle steder i lovforslaget, at udvalget har været enigt. Ja, men enighed i et ekspertudvalg kan folkestyret ikke ligge under for og slet ikke i denne sag, hvor et medlem af udvalget offentligt har udtalt, at udvalget er blevet enigt for at presse Folketinget.

Det er en udemokratisk indstilling, og derfor er vi selvfølgelig i Retsudvalget nødt til selv at stille spørgsmålene til de folk, der endnu har deres frie mening, frem for alle mulige kompromiser bag lukkede døre.

Ekspertgrupper, der bare sidder bag lukkede døre og driver deres egen politik for at erstatte folkestyret, kan vi ikke bruge til noget som helst. Det kalder tværtimod på, at vi folkevalgte underkaster problemstillingerne en selvstændig vurdering, og det er præcis, hvad vi ønsker i Venstre.

Vi kan derfor love et meget grundigt udvalgsarbejde, der varetager den brede offentligheds interesser med det formål at sikre en fair retspleje og en fair formidling af, hvad der foregår i retssalene.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti vil vi gerne se på en modernisering af det samarbejde, der er mellem retterne og pressen. Vi går ind for åbenhed og offentlighed i retterne, så længe det ikke skader nogen.

Vi har noteret os de høringssvar, som er kommet, og fra konservativ side er vi enige i

den holdning, som præsidenten for Østre Landsret giver til kende:

»Det overordnede hensyn for retternes arbejde må altid være den hurtige og effektive behandling af sagerne under rolige og uforstyrrede forhold med henblik på at nå frem til deres rigtige afgørelse. Et vigtigt hensyn i tilslutning hertil er den beskyttelsesværdige interesse, som parter og vidner ofte har i, at deres forhold ikke offentliggøres.«

Over for det står så hensynet til at forbedre pressens adgang til at bringe udførlige og korrekte referater af retssagerne til gavn for offentligheden.

Vores udgangspunkt er, at ingen er skyldig, før han er dømt, og Venstres ordfører har nævnt et par eksempler på dette forhold.

Ser vi på høringssvarene fra Danmarks Radio og Journalistforbundet, tyder de på, at man ikke ønsker så mange begrænsninger, og hertil kommer, at man gerne havde endog meget frie rammer, herunder mulighed for anvendelse af referatbåndoptager.

Det går vi ikke ind for, og det er da heller ikke medtaget i selve lovforslaget, og det er vi tilfredse med.

Som sagt er der elementer i lovforslaget, som vi er positive over for, og andre steder, hvor vi ikke er enige i det fremlagte.

Vi vil også godt stille pressen det spørgsmål, om pressen egentlig ønsker rettigheder, som ingen andre borgere har. Jeg tænker på udtaleret og mulighed for at kære i retten. Skulle der blive flertal for det, vil pressen jo også blive part i sagen. Er man interesseret i dét?

Vi har noteret os, at flere avisledere har problematiseret det område, og jeg må i hvert fald konstatere, at der ikke er enighed i pressen om det, og at det ikke er alle, der ønsker at blive part i retssager.

Som sagt vil vi gerne være med til at modernisere og effektivisere, men vi er ikke enige i, at nyhedsmedierne bør tillægges partsstatus i retssalene. Pressen skal observere, og pressen skal referere; den skal ikke være part i sagerne.

Fra konservativ side er vi enige i, at der bør være større ensartethed i retslisterne, for det fremgår, at der er stor forskel, og der bør indføres bedre regler på det område, så man kan overskue, hvad der foregår.

Under udvalgsbehandlingen vil vi også se nærmere på reglerne om aktindsigt, for som det anføres, kan der være steder, hvor det kan være vanskeligt at afgrænse det materiale, som ligger

i en sag, med hensyn til, om det har nogen indflydelse på sagen eller om det bare skader efterforskningen og ikke mindst privatlivets fred.

Man har valgt ikke at give aktindsigt i politirapporter, straffeattester og forakter, og det er et synspunkt, som vi er enige i. Men hvis vi tænker os den tanke, at man begynder at kopiere alt det her materiale og udlevere det til pressen, får vi så ikke et sideløbende register, som bare ikke er tilgængeligt for almindelige mennesker, men er totalt tilgængeligt for pressen. Det vil jeg godt sætte spørgsmålstegn ved. For hvis man går ind i de enkelte sager og bliver ved med at trække oplysninger om dommene ud af retsbøgerne, kan man jo selv lave de registre, man har lyst til.

Med hensyn til lyd- og billedoptagelser fra retten har vi også noteret os de begrænsninger, der er i forslaget, og dem er vi meget enige i, for vi frygter lidt, at hvis man åbner for det, bliver det sværere at få vidner til at udtale sig i de danske retssale, og det er jo ikke den vej, nogen ønsker at gå. Så derfor ønsker vi ikke amerikanserede tilstande på det område.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi ikke er enige i de økonomiske konsekvenser, og at justitsministeren nok bør finde en eller anden form for finansieringsordning. For jeg synes, det fremgår meget tydeligt af de høringssvar, der ligger i sagen, at det vil være forbundet med omkostninger de steder, hvor man skal tage sig af det. Og det er muligt, at pressen så vil betale sig fra det, men der er nok ingen tvivl om, at det kommer til at koste penge, for det koster tid at anonymisere m.v.

Med de bemærkninger ser vi frem til et meget konstruktivt udvalgsarbejde. Og så vil jeg bede ministeren om én gang til at overveje det rimelige i at gøre pressen til en part i de her sager, for det tror jeg ikke pressen selv er tjent med.

Aage Frandsen (SF):

Åbenhed i retsplejen er et af de centrale principper i et demokratisk samfund, og lige fra vi fik en demokratisk forfatning her i landet, har størst mulig åbenhed i retsplejen været en central del af det, som gjaldt for domstolene. Og det siger sig selv, at i forhold til tidligere er spørgsmålet om åbenhed i princippet det samme, men at det, der skal være åbent, og hvilke medier eller andre der skal have adgang til det, selvfølgelig må skifte i forhold til, hvordan situationen er i dag.

Man kan som udgangspunkt sige, at det skal være åbent, men at man af hensyn til sagens opklaring og af hensyn til de pågældende, der er involverede i sagen – og det kan være offeret, og det kan være den anklagede – kan have en begrænsning af åbenheden. Og i den forbindelse er der det spørgsmål, som ofte rejses, om man pr. automatik for ofte nedlægger referatforbud og forbud mod offentliggørelse af navne, om det er noget, der sker for ofte, og om det er for automatisk. For udgangspunktet må være, at der er offentlighed omkring det, men at der altså kan være særlige hensyn, som gør sig gældende. Og det er klart, at de hensyn skal man tage, men der har i hvert fald i dele af pressen været den opfattelse, at det i nogle tilfælde nærmest var en automatik.

Med hensyn til det her forslag, hvor man går videre i retning af offentlighed, specielt i forhold til, at verden ser anderledes ud i dag end tidligere:

Vi er tilhængere af, at man åbner på den måde, som også ligger i forslaget: at medierne kommer mere direkte til. Omvendt er det klart, at her ved vi alle sammen godt, at der er noget, vi ikke vil have. Vi ved, at der er nogle ting, som foregår f.eks. i USA, og som selvfølgelig ikke er generelt for USA, men i hvert fald er de gode historier, som kommer helt til Europa om, hvordan mediernes adgang til retsmøder og til retsbehandling ikke kan siges specielt at varetage offentlighedens interesser og demokratiske interesser, men i højere grad er et spørgsmål om, at medierne er organer, som skal sælge bestemte ting og derfor har mest interesse i den side af sagen.

Derfor mener vi, at det, der ligger her, det valg, man har taget ved at sige, hvad der kan refereres, hvad der kan offentliggøres, og hvor meget man kan fotografere, er et valg, hvor man formentlig har fundet den rette balance.

Det er svært at sige, hvor den rette balance er, og hvis vi gennemfører det her, kan det være, at det viser sig, at vi om nogle år må konstatere, at det var for forsigtigt, og at vi kan gå længere, men det kan også være, at det viser sig noget andet. Men under alle omstændigheder er det helt afgørende i den forbindelse, som det er i så mange andre sager, jo spørgsmålet om, hvordan domstolene selv bedømmer de ting. For vi kan jo ikke her i Folketinget lave præcise regler for, hvordan det skal være, så det må også være op til domstolene.

Så er der spørgsmålet om journalisters særlige adgang i den forbindelse, som bl.a. Venstres og De Konservatives ordfører har rejst. Og det er selvfølgelig et princip, som er nyt, at journalister kan udtale sig om, hvorvidt dørene skal være lukkede eller ikke lukkede, og kære kendelser, og den slags ting. Og det er jo et princip, som man må sige bryder med nogle af vores normale traditioner omkring de her ting.

Vores umiddelbare tilgang til det er, at vi synes, det er værdt at forsøge. Det kan godt være, at det senere hen viser sig, at det ikke var lykkeligt, og så kan man måske vende tilbage til det, vi kender, men vi har i hvert fald som udgangspunkt, at det er værdt at overveje det, som ligger i lovforslaget.

Og vores udgangspunkt i de her ting er altså, at det, at man åbner for mere end tidligere, er rigtigt ud fra et demokratisk åbenhedsprincip, og at vi ikke mener, at det krænker det, som vi helt afgørende må være opmærksom på at der kan være risiko for, nemlig de enkelte borgeres retssikkerhed og de enkelte borgeres mulighed for at agere i de her sammenhænge, hvis de er i berøring med retsvæsenet.

Men på ét punkt, med hensyn til referat og navneforbud, er det et spørgsmål, om den praksis, der hidtil har været anvendt, og som ifølge forslaget stadig væk vil kunne anvendes, har været for restriktiv.

Med de bemærkninger kan jeg på SF's vegne tilslutte mig hovedlinjerne i lovforslaget. Og de nuancer i forhold til, hvad vi mener, der ligger i forslaget, ligger ikke uden for, hvad der kan lade sig gøre at blive enig om.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi meget positivt indstillede over for en øget offentliggørelse af, hvad der foregår i retterne, og det lægger det her forslag op til på en række punkter, og det kan vi kun støtte.

Vi synes, det er positivt, at man ser ud til nu at nå en form, der gør det nemmere for offentligheden at få indsigt i, hvad retterne foretager sig, og hvad der foregår bag de normalt lukkede døre.

Selvfølgelig vil vi så også have lov til at advare imod det, som andre ordførere har kaldt »amerikanske tilstande«, hvor det gøres til underholdning, at man fra den ene dag til den anden kan følge den ene retssag, der afløser den anden, mere og mere alvorligt og mere og mere sindsoprivende for befolkningen.

Der er nok nogle grænser her, som man skal forstå at sætte, og det tror jeg også vil blive udgangspunktet under udvalgsbehandlingen. Og dér vil vi deltage aktivt i at få sat nogle grænser, der sikrer, at man i hvert fald ikke går over strengen, hvilket vi mener er tilfældet i USA.

Der er også nogle praktiske ting i den måde, det skal administreres på, som vi måske nok er lidt betænkelige ved. Det skal bl.a. sikres, at hvis journalister får lov til at kære afgørelser om adgang til aktindsigt og om dørlukning, referatforbud og navneforbud, må det i sådanne tilfælde ikke få en opsættende virkning på sagen. For hvis det gør det, kan journalister efter vores mening være for emsige med hensyn til, hvordan en sag kan forløbe, og dermed kommer de til at trække tiden unødigt ud for retterne, hvor ventetiderne jo i forvejen i visse tilfælde er for lange og ikke overholder de mål, som regeringen har sat sig på det område.

Men i det store og hele er Dansk Folkeparti positivt indstillet over for, at der skabes en øget offentlig indsigt i, hvad der foregår i retterne, og vi vil se meget positivt på det under udvalgsbehandlingen.

Sonja Albrink (CD):

Lovforslaget her indebærer i bund og grund en stillingtagen til, i hvilket omfang retsplejelovens regler om offentlighed i retsplejen skal tilpasses nutidens elektroniske virkelighed.

Ophavsmændene til grundlovens bestemmelser om videst mulig offentlighed havde næppe forestillet sig, at den dag skulle komme, hvor det ville være muligt at transmittere selve retshandlingen direkte ud til hele jordkloden, hvis det ellers var det, man havde lyst til.

I CD mener vi, at kravet om offentlighed i retsplejen skal ses i nutidens lys, og derfor er regeringens lovforslag særdeles relevant.

Massemedierne er en integreret del af vores hverdag. Det er via massemedierne, vi følger med i, hvordan samfundet fungerer, og et væsentligt element i samfundets funktion er bl.a. domstolene. Det er domstolene, der fortolker de regler, som Folketinget har vedtaget. Altså er det vigtigt, at befolkningen har mulighed for at følge domstolenes arbejde, også via massemediernes formidling. Det er derfor nødvendigt at tilgodese pressens arbejdsbetingelser i forbindelse med udarbejdelsen af retsreportager.

I CD er vi dog opmærksomme på, at der også er andre hensyn, som nødvendigvis skal varetages. Det er særdeles vigtigt for domstolenes

funktion, at aktørerne føler sig trygge i retssalene, og at processen ikke udvikler sig til en ren primetime-underholdning.

Alle er vist bekendte med mediedækningen af O.J. Simpson-sagen, som efter min opfattelse er et eksempel på tilstande, som vi aldrig nogen sinde skal have indført i danske retssale. Derfor er det altså meget vigtigt, at pressens bedre muligheder for at få indsigt i retssagerne ikke samtidig vil medføre, at brugerne af de danske domstole skræmmes langt væk.

CD synes imidlertid, at ministeren er sluppet ganske godt af sted med sit lovforslag, som giver massemedierne bedre mulighed for at varetage deres arbejde i retssalene, samtidig med at man forsøger at fastholde en høj grad af beskyttelse af aktørerne i retssystemet.

CD vil derfor umiddelbart være positivt indstillet over for forslaget i forbindelse med udvalgsarbejdet. Det gælder også den del, der vedrører kildebeskyttelsesreglerne.

Elisabeth Arnold (RV):

Den forrige ordfører fra CD nævnte O.J. Simpson-sagen fra Amerika. Og netop den sag er vel et skræmmeeksempel på, hvordan det kan gå, hvis der bliver fuldstændig frit slag for pressen til at følge en retssag i alle dens detaljer. Sådan nogle tilstande skal vi ikke have i Danmark på noget tidspunkt; det er Det Radikale Venstre fuldstændig enig i.

På den anden side kan vi også godt se et problem i, at de fleste danskere efterhånden kender mere til amerikansk retspleje og til, hvad der foregår i amerikanske retssale, end til, hvad der foregår i dansk ret. Det synes jeg er et problem, vi må prøve at håndtere på en eller anden måde.

Der er jo også en generel bestemmelse i Danmark om, at retsplejen skal være offentlig og mundtlig, og der er en generel tendens til, at man gerne vil have mere dækning af retssager i dansk offentlighed. Derfor burde der være lagt op til, at der skulle være meget mere åbenhed og meget mere reportage fra dansk retspleje.

Men vi er tilfredse med, at ministeren her har fremsat et meget forsigtigt lovforslag, der åbner for visse dele af arbejdet fra pressens side, nemlig at journalisterne får mere aktindsigt. De får også mere mulighed for at protestere mod dørlukning og mod navneforbud, idet vi selvfølgelig her skal tænke på, at pressen kan tænkes at få en partsstatus her, som vi måske ikke er helt

interesseret i at de får, og som pressen måske selv heller ikke er interesseret i at de får.

Men de skridt, der er taget her til at gøre pressens arbejde med retssagerne mere omfattende, er i hvert fald ikke mere gennemgribende, end at vi fra radikal side kan støtte dem og sige, at vi må gå det skridt, vi nu kan.

Vi skal også tænke på, at det bliver mere og mere almindeligt, at vidner ikke tør vidne, fordi de er bange for, at der bliver bragt billeder af dem i avisen, og at det bliver beskrevet i detaljer, hvad de siger. Og den mulighed for at opklare sager, som vidneførsel jo giver, skal vi altså ikke svække. Det er først og fremmest sagernes opklaring og den nøjagtige gengivelse af, hvad der i virkeligheden er sket i den tilgrundliggende sag, det handler om, og ikke om, hvorvidt offentligheden kan få større eller mindre farvestrålende reportager af, hvad der er sket.

Vi finder det forslag, der er fremlagt her, fornuftigt, besindigt og forsigtigt; det går ikke for vidt og går alligevel et skridt videre, end tilstandene er i dag. Derfor støtter Det Radikale Venstre forslaget.

Line Barfod (EL):

Der er på det her område flere forskellige hensyn, der skal afbalanceres over for hinanden.

På den ene side er der hensynet til, at der er offentlighed i retsplejen, så befolkningen kan se, at det går ordentligt til i retssystemet, og at der er tiltag, der sikrer mod en hemmelig rettergang.

På den anden side er der så også hensynet til, at ofrene og de tiltalte i straffesager og parterne i civile sager ikke bliver hængt ud i pressen med den meget kraftige eksponering, der er på massemedierne i dag.

Dertil kommer så, at nogle sager har stor offentlig interesse og har betydning for langt flere end sagens parter.

Hvad angår navneforbud, er det sådan i dag, at hvis en person bliver nævnt ved navn under en verserende straffesag, vil det meget ofte virke som en ekstra straf. Og vi mener, at pressen sagtens kan referere indholdet af en sag, oplyse offentligheden om de principielle problemer og andre ting, som sagen eventuelt rejser, uden at de behøver at nævne navnet på den tiltalte. Enhedslisten mener derfor, at der fortsat skal være gode muligheder for navneforbud under straffesager, indtil den tiltalte eventuelt bliver dømt.

Vi synes samtidig, man skal overveje, om ikke der er behov for at stramme de straffetiske regler og de sanktioner, pressen kan blive pålagt.

Til gengæld kan vi ikke se nogen grund til, at der skal være navneforbud vedrørende juridiske personer. Der gør de samme beskyttelses-hensyn som for mennesker sig ikke gældende.

Omkring aktindsigt er vi lidt betænkelige ved at åbne for, at pressen i vidt omfang skal have aktindsigt, og vi synes i hvert fald ikke, der er nogen grund til, at pressen skal have adgang til at få CPR-nummeret på tiltalte. CPR-nummeret giver adgang til alt for mange personlige oplysninger.

Hvad angår optagelse af lyd og billede og muligheden for at lave tegninger fra retssager, er vi enige med de foregående ordførere i, at det er meget vigtigt, at vi ikke får amerikanske tilstande. Derfor skal der under ingen omstændigheder åbnes op for optagelser fra afhøringer, forklaringer osv. i straffesager.

Der er lavet en balance i det her forslag, men vi er lidt betænkelige ved, om man åbner for en glidebane ved at starte med at tillade tegninger og nogle få muligheder for billeder. På den anden side er vi også enige i, at det er udmærket, at man i nogle tilfælde kan optage almindelige civile retssager, så den danske befolkning kan få et indtryk af, hvad det egentlig er, der foregår, i stedet for at det kun er de amerikanske tv-serier, der kan give den et indtryk af, hvad det er, der foregår i retsvæsenet.

Omkring vidnefritagelse synes vi, det er godt med det forslag, der er omkring udvidelse af kildebeskyttelsen, således at den gælder, allerede fra journalisten modtager materialet.

Men der er et problem, som det ikke ser ud til at lovforslaget løser, og det er politiets praksis med at beslaglægge film og andre optagelser umiddelbart efter, at optagelserne er sket, f.eks. ved demonstrationer. Vi vil foreslå, at der bliver set nærmere på under udvalgsarbejdet, om det kan blive omfattet af kildebeskyttelsen.

Tom Behnke (FP):

Grundlovens § 65 taler netop om offentlighed i retsplejen, og det er en bestemmelse, som vi også i Fremskridtspartiet ønsker at leve op til, lige så vel som andre partier her i Folketinget gør det.

Spørgsmålet er så: Hvordan sikrer vi denne offentlighed i retsplejen, og hvad er det, vi ønsker at opnå med offentlighed i retsplejen?

Ja, det ene er jo altså den retssikkerhed, som parterne har, ved at andre kan følge lidt med i, hvad det er, der foregår ved domstolene, og at domstolene ikke bliver som en stat i staten, men at der er nogle, der kan få lov at følge med i, hvad det er, der foregår.

Det andet hensyn, som også er værd at tage, er, at det ikke kammer så meget over, at parterne faktisk bliver forelempt af, at der er nogle, der holder øje med, hvad der foregår, og det er jo så det, der også bliver kaldt beskyttelse af parterne, og at parterne ikke bliver hængt ud, f.eks. i medierne.

Den offentlighed i retsplejen skal selvfølgelig også gælde for medierne; det er der ingen tvivl om. Mange mennesker har jo ikke muligheden for at komme og se, hvad det er, der foregår i retten, men har derimod muligheden for så at følge lidt med i, hvad der bliver refereret i medierne.

Men jeg synes nok, at den formulering, som ministeren har benyttet sig af, hvor der står:

»... Massemediernes omtale af retssager har derfor en afgørende betydning for gennemførelsen af offentlighedsprincippet i praksis...«, er en overdrivelse, for en opfyldelse af grundlovens bestemmelser forudsætter jo ikke, at journalisterne skriver om det her.

Altså: Meningen med grundlovens bestemmelse er, at borgerne kan komme ind og overvære retsmøderne. Og borgere er også journalister. Og journalister kan godt få lov til at viderefremme budskabet til borgere, der ikke har mulighed for at være til stede. Men alene det, at møderne er åbne, må i sig selv være nok til, at vi opfylder grundlovens bestemmelser.

Til gengæld synes jeg nok, at man er noget restriktiv, når man ikke engang vil tillade, at en journalist bruger en referatbåndoptager. Altså, hvad er det egentlig, vi taler om her? Ja, vi taler om, at de journalister, der er i stand til at skrive så hurtigt, at de kan skrive det hele ned stort set ordret, kan gøre det. Men de, der ikke er i stand til at skrive så hurtigt, må ikke have lov til at benytte en båndoptager, så de, når de kommer hjem til redaktionen, lige kan sidde og høre: Hvad var det egentlig, der blev sagt? Hvordan var det, det blev vendt, den ene eller den anden vej?

Det er jo ikke sådan, at disse båndoptagelser skal bruges til radioudsendelser eller tv-udsendelser. Der er jeg enig i, at dér bevarer vi, som ministeren også lægger sig fast på, den praksis, der er i dag i forhold til tv- og radioudsendel-

ser. Det synes jeg er helt fint. Her er jeg helt enig med ministeren. Men at man ikke kan få lov til at bruge et stykke moderne værktøj eller redskab i sit arbejde som journalist, står jeg helt uforstående over for, og det er i hvert fald en debat værd.

Så er der hele den store del af forslaget, der jo netop handler om det med de lukkede døre, referater med navneforbud, hvor man med forslaget går ind og prøver at give journalisterne nogle muligheder.

Jeg vil nok sige, at det vigtigste må være, at domstolene selv skaber en præcedens her, selv ligesom griber i egen barm og sørger for, at der, så vidt det er muligt, altid er åbne retsmøder og dermed offentlighed i retsplejen, og at man kun undtagelsesvis lukker retsmøderne.

Jeg har også den opfattelse, at det ville være hensigtsmæssigt, at man pålægger domstolene, at man siger: Hvis man ønsker at lukke dørene, så skal man ikke bare kunne gøre det, så skal der være en begrundelse for, at man gør det. Det vil også i sig selv bevirke, at man formentlig i en række tilfælde vil undlade at lukke dørene, men derimod holde retsmødet for åbne døre.

Så altså journalisterne adgang til at kære rettens afgørelse om dørlukning eller navneforbud har vi for så vidt ikke noget imod i Fremskridtspartiet.

Men med hensyn til journalisterne ret til at udtale sig i den forbindelse, kan man igen stille spørgsmålet: Er det overhovedet nødvendigt? Er det overhovedet rimeligt, at journalisterne på den måde går ind og bliver en regulær part af en domsforhandling, der skal til at foregå om det spørgsmål?

Jeg tror heller ikke, at ministeren er helt tilfreds med de her formuleringer. Ministeren bruger i hvert fald selv formuleringen: »Forslaget om kære adgang m.v. for medierne er fremsat af et enigt udvalg. Justitsministeriet har bl.a. i lyset heraf fundet det rigtigt at medtage forslaget...«.

Se, det ville jo ikke have været nødvendigt for ministeren at skrive, hvis ministeren i øvrigt var hundrede procent enig i det, der kommer fra udvalget. Så ville ministeren jo bare have taget det med og rost det til skyerne. Så ministeren mener jo også selv, at det her er værd at diskutere, og det tror jeg at vi skal gøre et nummer ud af under udvalgsarbejdet og få det helt på plads: Hvad er det for en kære adgang, vi

ønsker? Hvad er det for en mulighed for, at journalisterne kan udtale sig, vi ønsker?

Men jeg synes også, det er værd lige at hæfte sig lidt ved, at hvis journalisterne har den mulighed, så burde borgerne vel også have det. Men dér skriver ministeren jo også, og det kan vi godt være enige i, at det godt kan blive lidt kaotisk, kan man sige, hvis alle og enhver kan få lov til at kræve, at alle spørgsmål skal tages op til en ny overvejelse af domstolene.

Men det er værd lige at holde sig for øje, at journalisterne er for så vidt ikke andet end borgere, der bare har den mulighed at formidle det, de hører i retssalen, til andre borgere.

Så vi synes i Fremskridtspartiet, det er et spændende forslag, et væsentligt forslag. Det kræver en længere debat det her, men vi går positivt ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Tom Behnke har ofte i Retsudvalget delta- get i diskussionen om problemet med at få mennesker til at vidne, og jeg går ud fra, at hr. Tom Behnke også som politimand må have stødt på det problem, at nogle mennesker med rette eller med urette er utrygge ved at skulle vidne, specielt i mere ubehagelige retssager.

Mener hr. Tom Behnke, at trygheden for vid- nerne vil blive større, når vidnet ved, at en udenforstående – og en journalist er i denne forbindelse en udenforstående – har en referat- båndoptager med alt, hvad det pågældende vidne har sagt? Hvor er trygheden med hensyn til, at det ikke kan blive misbrugt?

Jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke, om han tror, det vil blive lettere at få folk til at deltage som vidner i en retssag. Vidner er en meget vigtig ting i vores retssystem.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi har i Fremskridtspartiet taget konsekvensen af den holdning, og vi har faktisk den holdning, at der i visse tilfælde kan være tale om, at vid- ner kan være så nervøse for at udtale sig, at det vil være hensigtsmæssigt, at man gennemfører princippet om anonyme vidner. Men det vil re- geringen jo ikke være med til. Så vi er langt me- re, hvad skal man sige, alsidige på det her syns- punkt.

Det, jeg præciserer her, er, at dommeren, domstolene skal give en begrundelse, når de lukker dørene, hvis f.eks. journalisterne siger:

Jamen hov, hvad er årsagen overhovedet til, at man vil lukke dørene her?

Det burde ikke være noget problem for en dommer at sige: Der er de og de årsager til, at vi ønsker at lukke dørene, og herunder kan bl.a. være, at vidnerne vil være utrygge ved at ud- tale sig, hvis ikke dørene er lukket.

Men den anden side af det, som fru Dorte Bennedsen også spørger om, er så det dér med referatbåndoptageren. Jeg tror ikke på, at der er nogen vidner, der sidder i en retssal og tænker på, om journalisterne er hurtige eller langsom- me til at gengive, hvad der er afgivet af vidne- forklaringer. Jeg tror heller ikke, der er nogen, der overhovedet vil registrere, hvis der er en journalist, der sidder og har en referatbånd- optager og bagefter kan gå hjem og skrive, så man i hvert fald er gengivet rigtigt for det, man har sagt under retmødet.

Jeg tror ikke, at det her vil være et problem i praksis. Jeg tror i øvrigt, at det ret hurtigt vil finde sit eget naturlige leje.

Jann Sjursen (KRF):

Som flere ordførere har sagt, er det jo et vigtigt forslag, som regeringen her har fremsat, vigtigt i den forstand, at det opererer i feltet mellem åbenhed og beskyttelse i retsplejen. Og i det felt skal vi jo passe på at finde den rigtige balance, sådan som vi ser det fra Kristeligt Folkepartis side.

Jeg vil godt sige, at vi ikke finder, at vi måske præcis havner i den rette balance med det, som regeringen lægger op til i det her lovforslag, og det skyldes ikke mindst, at lovforslaget jo, hvis det bliver gennemført, vil tillægge journalister en række særlige rettigheder, bl.a. med hensyn til adgangen til aktindsigt og med hensyn til at kunne kære afgørelser om dørlukning, referat- forbud og navneforbud.

Vi er stærkt betænkelige ved at give journa- lister rettigheder, som det ikke findes forsvar- ligt eller relevant at give borgerne i al alminde- lighed. Jeg synes faktisk, hr. Aage Frandsen tid- ligere i debatten meget præcist sagde, at her står vi måske over for det, der er et traditions- brud. Jeg tror, det var det udtryk, hr. Aage Frandsen brugte.

Det er vi enige i, fordi journalister jo så her går hen og bliver part i egentlige domsforhand- lingen. Det er vi altså stærkt betænkelige ved fra Kristeligt Folkepartis side.

Så vil jeg sige med hensyn til bestemmelsen om at fastfryse retstilstanden, når det gælder

om at formidle lyd og billeder fra retssalene, at der kan man jo så sige, at udgangspunktet er godt, men også her tages der alligevel nogle små skridt, som vi måske ikke er så voldsomt begejstrede for.

Derimod er vi i modsætning til den foregående ordfører, hr. Tom Behnke, godt tilfredse med, at man stadig væk har forbudt brug af båndoptager, hvis jeg endelig skal nævne noget positivt ved forslaget som sådan.

Så jeg kan sammenfattende sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side også har en række uafklarede spørgsmål i forhold til lovforslaget her, som vi må se at få afklaret i de drøftelser, vi også skal have i Retsudvalget, men det er nok ikke for meget sagt, at vi er meget lidt begejstrede for det lovforslag, som regeringen her har fremlagt.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for den meget principielle og også for en række ordføreres vedkommende positive modtagelse af lovforslaget her i dag.

Jeg synes, det er rigtigt, som mange ordførere har lagt vægt på, at der er tale om et principielt lovforslag, der knytter an til grundlovens § 65 om, at Offenlighed, mundtlighed i videst muligt omfang skal finde sted inden for retsplejen.

Når vi har at gøre med principiel lovgivning, er det også utroligt vigtigt, at vi giver mulighed for både her under debatten i salen og også under den efterfølgende udvalgsbehandling at diskutere værdien af de nye tiltag for at leve op til de principper, der er fastlagt i vores grundlov.

Det er rigtigt, som fru Dorte Bennedsen sagde det: Det er et lovforslag, der har været længe undervejs. Det har en lang forhistorie, ja, helt tilbage til den forrige regering, for det var under den daværende konservative justitsminister, hr. Hans Engell, at, kan man sige, grundlaget for udvalgsbehandlingen fandt sted ved oprettelsen af det såkaldte Arildsen-udvalg opkaldt efter den nu pensionerede byretspræsident fra byretten i Ålborg. Betænkningen kom i 1997, og den har dannet grundlag for det lovforslag, som jeg på regeringens vegne nu har fremsat.

Det er også rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at det er ikke på alle områder, regeringen har fulgt udvalgsbetænkningen, men den har gjort det på alle de væsentligste områder, dog med den undtagelse, som også

flere ordførere har trukket frem, og som jeg godt kan se for journalisternes vedkommende kan have afgørende betydning, nemlig spørgsmålet om referatbåndoptageren.

Med min egen fortid som forskningsminister er jeg selv stærkt optaget af, at samfundet også udnytter de nye landvindinger på det teknologiske område, når det kan fremme kvaliteten og det også kan være med til at sikre effektivitet på en række mere trivielle områder.

På det her felt har jeg også forståelse for, at både ordførerne fra regeringspartierne og også domstolene har sagt, at her rører vi ved noget principielt: om journalister skal være i besiddelse af båndudskrifter, som retten ikke selv vil have, da vi ikke har bestykket vore retslokaler med optageudstyr.

Der er også den principielle tilgang til det, som bl.a. fru Dorte Bennedsen var inde på, om man har tillid til, at pressen kan håndtere det, at man har et bånd med, hvad der har fundet sted i det retslokale, så man måske efterfølgende kunne konfrontere eventuelle deltagere med det, der er foregået i retten. Derfor har vi, som den sag er landet, valgt at tage det ud af det lovforslag, som vi har til behandling her i dag.

Mange ordførere har sagt: Kan vi virkelig trække journalisterne ind som part i en straffesag eller en civilsag? Det er i hvert fald ikke tanken. Jeg mener nu heller ikke, man til fulde kan sige, at det bliver konsekvensen af det at give pressen en udvidet beføjelse i forhold til, hvad andre borgere måtte have. Jeg synes, hr. Tom Behnke tog lidt løst på den rolle, som pressen er tillagt i vores samfund, det med at sammenstille, at pressen bare er almindelige mennesker, der kan sætte sig ind i et retslokale, som alle andre også kan.

Det er jo ikke en realitet i vores moderne informationssamfund. Her har pressen en afgørende rolle at spille ikke alene med hensyn til formidling, men også med hensyn til at bidrage til at kontrollere myndighederne, og også bidrage til at sikre, at alt går rigtigt for sig, også ved domstolene, og afdække, hvis tingene ikke skulle være i orden, sådan at vi meget hurtigt kan få forhold frem, hvor tingene ikke er i overensstemmelse med regler og retningslinjer.

Det er nu engang noget af det, som er tillagt pressen; det respekterer jeg, og det respekterer regeringen. Derfor har vi også i Folketinget lavet en medieansvarslov, fordi der også følger et ansvar med for pressen med den rolle, som de i dag har i et moderne samfund, og vi har derfor

givet pressen en mulighed for at udfylde den rolle, bl.a. gennem det at få aktindsigt, gennem det at kunne komme med udtalelser, når man er i retslokalet og dommeren skal træffe afgørelser om navneforbud, referatforbud og dørlukning, og også gennem det at kunne kære adgangen.

Når hr. Tom Behnke lagde vægt på formuleringerne her i fremsættelsestalen, for så vidt angår kæreadgangen, jamen så reflekterer den formulering dog også for mit vedkommende, at jeg kan se, at pressen selv sætter spørgsmålstegn ved den her rolle. Det synes jeg også jeg ville tillade mig at reflektere i fremsættelsestalen. Det er ikke ensbetydende med, at jeg ikke selv mener, at vi skal tage det her skridt. Det er ikke, fordi jeg mener, at jeg skal dække mig ind af betænkningssudvalget og ligesom bruge det til at skubbe foran mig i denne sag. Jeg har truffet det valg, og det har regeringen bakket op om, og derfor ser lovforslaget ud, som det gør.

Men da der er tale om en principiel ændring, synes jeg, at vi alle, også dem, der fremsætter forslaget, må have lov at reflektere over den usikkerhed, som kan være forbundet med at give pressen den her rolle at kunne udtale sig, men også kære afgørelser om dørlukning, referat- og navneforbud.

Jeg tror, man kan håndtere det. Kan man ikke det, jamen så har Folketinget jo fat i den lange ende; så kan man jo altid vende tilbage til overvejelser om at ændre retsplejeloven på dette område. Men jeg synes, vi skal give pressen den mulighed. Jeg synes, vi skal lade det komme an på en prøve, og jeg tror også, at domstolene, dommerne vil kunne håndtere det her i dagligdagen i det praktiske ude i retterne.

Jeg har forståelse for, at nogle undervejs jo ikke kan forpligte deres parti til at kunne give tilsagn på alle områder i et lovforslag, der har den principielle karakter, og derfor vil jeg også for mit eget vedkommende være indstillet på undervejs i udvalgsbehandlingen at gå i tæt dialog med de partier, der i dag har udtrykt en tvivl. Det er fuldt forståeligt.

Vi andre har haft lidt længere tid til at overveje disse spørgsmål og dermed også drage vores egne konklusioner, og det har jeg forståelse for at ordførerne ikke på alle områder kan gøre her i dag. Men jeg håber, vi til sidst vil få et bredt flertal for loven, og det synes jeg også alt tyder på her i dag.

Til slut vil jeg sige, at med hensyn til spørgsmålet om billedoptagelser og videregivelse af,

hvad der finder sted i retslokalet, når det drejer sig om lyd og billede, er jeg glad for, at stort set alle ordførere her i dag har sagt, at dér må vi fastfryse den nuværende retstilstand, og det gør vi med det her lovforslag. Vi gør det endda ved i lovtæksten at inddrage, at der, når dommeren skal træffe de her afgørelser, alene er tale om en undtagelsesvis tilladelse, der kan gives.

Jeg er enig med de ordførere, der har gengivet skræks scenarier, som vi kender dem fra bl.a. USA. Det er ikke den form for retspleje, jeg ønsker mig, det er ikke den form for retspleje, regeringen mener vi skal tage i anvendelse i Danmark, og det er ikke noget, vi skal efterstræbe.

Men igen, jeg ser frem til en konstruktiv og grundig udvalgsbehandling af dette lovforslag, som jeg håber kan samle bred tilslutning i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt enig i, at det er en vigtig rolle, pressen spiller i forhold til at formidle, hvad det er, der sker i retsplejen, og at det i det informationsfund, som vi lever i, er en væsentlig faktor. Jeg kan da også godt være enig med ministeren i, at det var en måske lidt for firkantet måde, jeg fik det sagt på, at pressen såmænd ikke er andet end almindelige borgere, der bare har det privilegium, at de kan videreføre deres oplevelser i de medier, som de nu engang sælger for at leve.

Men principielt er der jo ikke nogen forskel. Principielt er der jo ikke nogen forskel på, om jeg sætter mig ned i et retslokale, oplever, hvad der sker, og så i øvrigt går rundt fra dør til dør her i Danmark og ringer på og fortæller, hvad jeg har oplevet, eller at en journalist går ned og oplever det, og så trykker det i et massemedie.

Det går lidt stærkere for journalisten at få budskabet ud til alle borgerne, end det ville gøre for mig, men principielt bør der ikke være nogen forskel på borgerens ret til at overvære retsmøder og journalisternes ret til det.

Derfor er det også vores opfattelse, at der skal være lige mulighed både for pressen og for borgeren, og det er også min opfattelse, at pressen ikke i sig selv er en garant for, at grundloven bliver overholdt, for grundlovens bestemmelser og retsplejelovens bestemmelser går jo på, at dørene er åbne, at man kan komme ind og overvære, hvad der sker, og ikke nødven-

digvis, at det er en journalist, der kan komme ind og overvære, hvad det er, der sker.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg forstår godt det, hr. Tom Behnke siger. Jeg har også set, at der er lederskribenter, der har haft samme tilgang som den, hr. Tom Behnke giver udtryk for, at pressen altså ikke skal have den her særstatus. Det er noget, som alle burde have, hvis man ønsker at gå den vej, at være til stede i et retslokale.

Jeg mener bare ikke, at det er en vej at gå. Hr. Tom Behnke ved jo godt, at sådan kan det her ikke praktiseres i det virkelige liv. Man kan ikke have folk, som gør det til en sport at møde op i retten og vil påberåbe sig udtaleret og have kæreadgang. Jeg tror, vi alle sammen ved, at det vil for nogle kunne udvikle sig til at være en sport. Derfor mener jeg, at der ligger det i det, at nu forsøger vi at åbne op, vi giver pressen den her rolle og også kæreadgang, fordi vi derigennem kan få udviklet hos byretterne, at man sikrer sig, at man ikke er kommet i sådan en tilsandet situation, hvor man ligesom har fået en praksis, der følges, når både forsvareren og anklageren er enige om, at her vil det være nemmest, hvis vi lige lukker dørene, eller vi påberåber os navneforbud. Hvis dommeren siger, jamen når begge parter er enige om det, så gør vi det, og så kan der jo godt udvikle sig sådan et system, hvor man får en praksis, som man, når man får tænkt sig om, godt kan se måske ikke er helt i overensstemmelse hverken med bogstavet eller ånden i grundloven om, at der skal være offentlighed i retsplejen. Og derfor kan man ved at have kæreadgang få bragt sådan en tilsandet situation af vejen.

Jeg mener, at når vi nu gennem medieansvarsloven har givet pressen nogle rammer, men også påpeget både ansvaret og også nogle konsekvenser, når pressen træder ved siden af, ja, så mener jeg også, at vi bør give dem den bistand, vise dem den tillid, at de kan administrere det her, og det er i hvert fald min egen og også regeringens tilgang til det.

Tom Behnke (FP):

Nu skal jeg passe på, at vi ikke får talt os fra hinanden. Det stod nederst på min blok, men den røde lampe blev ved med at lyse, så jeg var nødt til at gå ned.

Det nederste, jeg skrev, var: Når alt det her så er sagt, er sagen jo, at der er nogle praktiske be- grænsninger – alene det faktum, at alle borgere

i Danmark ikke kan være i Østre Landsret på en gang; man er sådan set nødt til at være nogle ad gangen. Derfor er der nogle praktiske forhold, der vil regulere de forskelle, som nødvendigvis skal være der.

Der er det så bare, jeg siger, at i forhold til kæreadgangen er vi i Fremskridtspartiet enige i, at den adgang mener vi journalisterne skal have.

Men spørgsmålet om journalisterne skal kunne udtale sig og tilkendegive, hvordan de forholder sig til, om dørene skal være lukkede eller åbne, mener jeg stadig er en debat værd, og det er også en debat, der er mere værd, end at vi her kan nå at diskutere spørgsmålet i korte bemærkninger af ét minuts varighed. Det var derfor, jeg sagde, at Fremskridtspartiet går positivt ind i udvalgsbehandlingen. Vi forholder os positivt til ministerens forslag, men der er nogle debatter, vi er nødt til at tage lidt bredere, end vi kan gøre her i salen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af børnepornografi.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 27/10 98).

Sammen med denne sag foretoges:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af udbredelsen af børnepornografisk materiale.

Af Bendt Bendtsen (KF) m.fl.
(Fremsat 27/10 98).